

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/38/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3821202929
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3821202929.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobkyne: L. právne zastúpená D., proti žalovanému: I., právne zastúpený D., o zaplatenie 3.213,63 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 14. júna 2022, č.k. 14Csp/48/2021-77, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej - zamietajúcej časti (výrok II.) a v súvisiacom výroku o trovách konania (výrok III.) **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému proti žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 593,80 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 593,80 eur od 20.08.2021 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom III. žalovanému priznal proti žalobkyni nárok na náhradu 63 % trov konania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 24 ods. 1, 2, 3 zák. č. 583/2003 Z.z. o advokácii, § 1 ods. 1, § 2 ods. 1, 2, 3, § 17 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1, § 35 ods. 2, § 37 ods. 1, § 39, § 49, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že žalobkyňa sa svojho nároku domáhala titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Vychádzala z názoru, že zmluva o poskytnutí právnej pomoci, ktorú uzatvorila so žalovaným je neplatná. Dôvody neplatnosti videla v tom, že výška zmluvnej odmeny je v zmluve nejasná, čo má za následok neplatnosť celej zmluvy. Žalobkyňa poukázala na čl. IV ods. 1 zmluvy. V tomto ustanovení podľa nej nie je zrejmé, či je zmluvná odmena dohodnutá fixne v sume 3.000 eur alebo v sume 1.500 eur plus 300 eur za každý ďalší úkon vo veci. A keďže je zmluva neplatná, bolo podľa žalobkyne potrebné vyčíslieť odmenu advokáta podľa platnej advokátskej tarify (vyhláška MS SR č. 655/2004 Z.z) v zmysle § 12 a nasl. Žalobkyňa zároveň namietala, že niektoré úkony právnej služby, ktoré si žalovaný vyúčtoval neboli vykonané. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný je spoločnosťou s ručením obmedzeným, prostredníctvom ktorej advokát D.. G. Z. vykonáva advokáciu ako konateľ spoločnosti. Nemal za sporné, že žalobkyňa požiadala žalovaného o právnu pomoc pre svojho syna, ktorý bol dňa 7.5.2020 zadržaný a obvinený zo spáchania trestného činu. Žalobkyňa kontaktovala žalovaného dňa 8.5.2020. Stretli sa v parku v T.. Žalovaný na základe opakovaného presvedčania žalobkyňou napokon akceptoval, že prevezme obhajobu jej syna. Dni 8., 9. a 10. mája 2020 boli dňami pracovného pokoja. Dňa 08.05.2020 o 19.15 hod. vyplatila žalobkyňa žalovanému na jeho žiadosť sumu 3.000 eur, ktorú považovala za zálohu na odmenu za poskytovanie právnych služieb. Nemal za sporné, že žalovaný vykonal úkony právnych služieb už v dňoch 08.05.2020, keď navštívil obvineného v cele predbežného zaistenia a v dňoch 09.05.2020, keď sa zúčastnil na úkonoch

vykonávaných na OO PZ H.. Uviedol, že z dokazovania vyplynulo, že zmluva o poskytnutí právnej pomoci bola podpísaná v kancelárii žalovaného až dňa 11.05.2020, čo bol pondelok a prvý pracovný deň, ktorý nasledoval potom, čo žalovaný prevzal obhajobu syna žalobkyne. K podpisu zmluvy došlo krátko na to, čo bolo Okresným súdom Prievidza rozhodnuté o vzatí syna žalobkyne do väzby. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že zmluva nebola platná okrem iného preto, že nemala možnosť sa s ňou vopred oboznámiť, nikto jej obsah zmluvy ako spotrebiteľke nevysvetlil a podpisovala ju v tiesni, bez prípravy, v stave, kedy bola zmätená, nesústredená, nemala čas si zmluvu riadne prečítať a za nápadne nevýhodných podmienok, z jej výpovede súd prvej inštancie vyvodil, že ju k podpisu zmluvy nikto nenútil a nikto jej nebránil aby si zmluvu pri jej podpise sama pokojne prečítala. Túto možnosť mala, avšak dobrovoľne a vedome ju nevyužila. Mal za to, že nemožno pripisovať na ťarchu žalovaného, že si žalobkyňa nepreštudovala zmluvu, hoci na to mala vytvorené podmienky s tým, že mohla napríklad požiadať aby sa podpis zmluvy odložil, kým sa upokojí. Okrem toho mal z výpovede konateľa žalovaného a svedkýň za to, že mala dosť času na preštudovanie zmluvy, a že je bežnou praxou žalovaného, že si zmluvy s klientmi prechádza a ich obsah im vysvetľuje. Z dokazovania nevyplynulo, že by pri uzatváraní zmluvy nebola daná vážnosť vôle žalovanej a že by jej vôľa nebola vyjadrená určite a zrozumiteľne. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa mohla byť v čase podpisovania zmluvy v stave určitého psychického rozrušenia, podľa názoru súdu však samotná skutočnosť, že zmluvu podpisovala krátko po tom, čo jej syna vzali do väzby, automaticky neznamená, že bola v tiesni. Súd prvej inštancie preto v kontraktáčnom procese nevzhladol nič, čo by bolo v rozpore s ustanoveniami § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, či § 49 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ žalovaná považovala zmluvu za neplatnú pre jej neurčitost', súd prvej inštancie konštatoval, že zmluvné ustanovenie v čl. IV. ods. 1 naozaj nie je úplne jasné, z ktorého dôvodu skúmal, či uvedené ustanovenie zmluvy možno považovať za platné a aký má byť výklad tohto ustanovenia. Konštatoval, že účelom výkladu nie je formalistický výklad právneho úkonu, ale zistenie skutočnej vôle účastníkov právneho stavu, ak táto vôľa nie je zjavná z obsahu právneho úkonu. Súčasne je potrebné chrániť dobrú vieru druhého účastníka právneho úkonu, voči ktorému právny úkon smeroval. Pri výklade zmluvných ustanovení je potrebné dať prednosť skutočnej vôli účastníkov zmluvy nad formálnym prejavom tejto vôle. Rozhodujúce sú pritom len okolnosti, ktoré existovali v čase, v ktorom bol prejav vôle urobený, pretože ide o to, aby bol obsah prejavu vôle, ktorý konajúci urobil, vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v čase, kedy bol urobený. Pri výklade právneho úkonu v zmysle § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka možno vôľu toho kto urobil úkon zistiť aj s prihliadnutím na následné správanie zmluvných strán, pretože možno dôvodne predpokladať, že takéto správanie zodpovedá posudzovanej vôli. Je potrebné prihliadnuť aj na to, že záujmy a postoje strán sporu v priebehu súdneho konania už nemusia zodpovedať ich pôvodnej vôli, ktorú prejavili pri právnom úkone. Je potrebné zohľadniť aj princíp favor negotii, t.j. výklad v prospech platnosti právneho úkonu. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že žalobkyňa v žalobe uviedla, že si žalovaný dňa 08.05.2020 vyžiadal zálohu 3.000 eur, ktorú mu uhradila. Vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedla, že suma 3.000 eur, ktorú zaplatila žalovanému bola záloha, ktorú si žalovaný zobral za to, že bude zastupovať jej syna. Vo svojej výpovedi zároveň nenamietala výšku odmeny obhajcu, ale postup žalovaného ako obhajcu jej syna. Podľa názoru súdu prvej inštancie teda zo správania žalobkyne v čase, ktorý predchádzal uzatvoreniu predmetnej zmluvy aj bezprostredne, avšak aj z vyjadrenia žalobkyne na pojednávaní jednoznačne vyplýva, že sumu 3.000 eur, ktorú zaplatila žalovanému, považovala za zálohu na odmenu žalovaného. Žalobkyňa navyše dňa 21.05.2020 zaplatila žalovanému ešte sumu 1.000 eur, o ktorú ju žalovaný požiadal, čiže musela byť nepochybne uzrozumená s tým, že celková odmena za obhajobu jej syna bude vyššia ako pôvodne zaplatených 3.000 eur. Z jej správania bolo teda nepochybné, že v čase, keď bol žalovaný obhajcom jej syna nevidela problém vo výške jeho odmeny. Od zmluvy o právnej pomoci odstúpila preto, že mala pocit, že sa v trestnej veci jej syna nič nerobí a žalovaný si svoje povinnosti riadne neplní, resp. že ako obhajca nepostupuje podľa jej predstáv. Konštatoval preto, že z vôle strán vyplýva, že suma 3.000 eur, ktorá je v zmluve označená ako „zmluvná odmena“ bola v skutočnosti len zálohou na odmenu žalovaného za poskytovanie právnych služieb synovi žalobkyne. Odmena bola dohodnutá ako tarifná odmena a to inak ako základnou sadzbou tarifnej odmeny (t.j. podľa § 2 ods. 2 písm. d) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z.), s tým, že za úkon prevzatie a prvá porada s klientom bola dohodnutá odmena vo výške 1.500 eur a za ostatné úkony vo výške 300 eur za jeden úkon. Súd prvej inštancie zároveň nepovažoval takto dohodnutú výšku odmeny za odmenu, ktorý by bola v rozpore s dobrými mravmi. Uviedol, že odmena advokáta za poskytovanie právnych služieb je predovšetkým vecou dohody klienta a advokáta. Neexistuje žiadne zákonné obmedzenie takejto odmeny. Aj vzhľadom na to, že išlo o trestnú vec, kde bol obvinený vzatý do väzby bol súd prvej inštancie toho názoru, že odmena bola primeraná. Následne súd prvej inštancie skúmal, či bola odmena za úkony právnej služby vyúčtovaná

žalovaným správne, t.j. či si žalovaný nevyúčtoval také úkony, ktoré nevykonával, resp. nepreukázal, no napriek tomu si za nich nechal od žalovanej zaplatiť odmenu. Konštatoval, že sporným medzi stranami bolo vykonanie porád žalovaného so žalobkyňou. Žalobkyňa tvrdila, že na stretnutiach so žalovaným nepreberali trestnú vec jej syna, ale že dochádzalo len k vyplateniu peňazí žalovanému. Žalobkyňa žiadala aby žalovaný preukázal vykonanie porád, ktoré s ňou vykonával. Podľa vyúčtovania žalovaného sa porady so žalobkyňou mali uskutočniť v dňoch 08.05.2020 (dve porady), 11.05.2020, 13.05.2020, 15.05.2020 a 21.05.2020. Žalovaný nepredložil súdu žiaden listinný dôkaz o týchto poradách a ani z výpovede svedkýň nevyplývalo, že by sa tieto porady boli uskutočnili. Žalovanému sa teda nepodarilo vyvrátiť skutkové tvrdenia žalobkyne. Keďže vykonanie porád so žalobkyňou nemal súd prvej inštancie za preukázané, neakceptoval odmenu za uvedené porady, ktorú si vyúčtoval žalovaný. Medzi stranami ďalej mal za sporné, či žalovaný má nárok na cestovné a na náhradu za stratu času za cestu, ktorú vykonával dňa 19.05.2020, keď navštívil obvineného syna žalobkyne vo väzbe v ÚVV O.. Žalobkyňa predovšetkým namietala, že žalovaný vykonával túto cestu v prospech viacerých klientov, a že by sa preto malo jeho cestovné a náhrada za stratu času primerane krátiť. Súd prvej inštancie mal za to, že uvedené tvrdenie sa žalobkyňi nepodarilo preukázať. Uviedol, že z potvrdenia od ÚVV O. zo dňa 27.12.2021 vyplýva, že žalovaný v ich zariadení nevykonával poradu s iným klientom okrem syna žalobkyne. Nebolo ani preukázané, že by bol žalovaný navštívil iného klienta napr. v T.. Súd prvej inštancie preto dospel záveru, že žalovaný dňa 19.05.2020 iného klienta nenavštívil. Za preukázaný mal nárok žalovaného na odmenu a náhrady za poskytovanie právnych služieb synovi žalobkyne v sume 3.406,20 eur (1 úkon 1.500 eur, 6 úkonov po 300 eur a náhrada za stratu času 106,20 eur). Konštatoval, že pokiaľ teda žalovaný prijal od žalobkyne sumu 4.000 eur, v sume 593,80 eur, ktorá prevyšovala uvedenú odmenu a náhradu sa bezdôvodne obohatil. Ide o bezdôvodné obohatenie plnením bez právneho dôvodu, z ktorého dôvodu je žalovaný preto povinný toto bezdôvodné obohatenie žalobkyňi vydať. Súd prvej inštancie preto zaviazal žalovaného, aby sumu 593,80 eur uhradil žalobkyňi aj spolu s úrokom z omeškania od 20.08.2021, keď mal za to, že žalovaný sa o nároku žalobkyne preukázateľne dozvedel až zo žaloby, ktorá mu bola doručená dňa 19.08.2021, a preto sa do omeškania mohol dostať až nasledujúci deň. Vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP s prihliadnutím k tomu, že čistý úspech žalovaného v spore je 63 % (81,05 % - 18,5 %).

2. Proti rozsudku vo výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá a v súvisiacom výroku o trovách konania podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súdu prvej inštancie vytýkala nesprávne skutkové zistenia (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP). Dôvodila, že je síce pravdou, že žalovanému celkovo sumu 4.000,-eur titulom zálohy za obhajobu jej syna zaplatila dobrovoľne, no mysliac si, že ide o odmenu za obhajobu v celom trestnom konaní, bez vedomosti o hodnote jedného úkonu a že si žalovaný ako obhajca bude svoju prácu vykonávať svedomito a v záujme svojho klienta až do právoplatného skončenia trestnej veci. Sumu 4.000,- eur by žalovanému neuhradila, keby bola v tom čase vedela, že s jeho obhajobou nebude spokojná a že ju bude nútená vypovedať už o cca 2 týždne od jej podpisu. Nesúhlasila so závermi súdu prvej inštancie, že žalovanému vznikol vykonaním predmetných úkonov, ktoré vykonával pred podpisom Zmluvy o právnom zastúpení zo dňa 11.05.2020, nárok na zmluvnú odmenu, nakoľko zmluva o právnom zastúpení nebola v tom čase ešte podpísaná (t. j. uzatvorená), čo nepochybne vyplynulo i z vykonaného dokazovania. Poukazovala na to, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že vzhľadom na skutočnosť, že zmluva o poskytnutí právnej pomoci (ktorú ako spotrebiteľ uzatvorila so žalovaným v rozporení, v akom bola, po vzatí jej syna do väzby), bola uzatvorená až dňa 11.05.2020. Mala za to, že žalovaný nemá nárok na zmluvnú odmenu, ak by aj bola zmluva platná v časti dohodnutej odmeny, za úkony, ktoré uskutočnil pred jej podpisom. Pokiaľ i súd prvej inštancie vyhodnotil, že zmluva bola uzatvorená platne, s čím nesúhlasí, žalovaný by mal nárok za úkony uskutočnené pred 11.05.2020 na tarifnú odmenu v zmysle platnej vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z., a to s poukazom na jej vyčíslenie v žalobe. Súdu prvej inštancie vytýkala, že nechal bez povšimnutia i tú skutočnosť, že v čase, keď si žalovaný vyúčtoval odmenu vo výške 1.500,- eur za úkony právnej služby - „prevzatie a prvá porada s klientom“, nedisponoval ani len trestným spisom, na čo v konaní viackrát poukázala. Naďalej zastávala názor, že Zmluvu o poskytnutí právnej pomoci, ktorú podpísala dňa 11.05.2020, t.j. bezprostredne po úkone, po ktorom bol jej syn vzatý do väzby, nemožno považovať za platne uzatvorenú, nakoľko táto bola uzatvorená jednak v tiesni, bez prípravy, bez možnosti oboznámiť sa s jej obsahom, v stave, kedy bola zmätená, nesústredená, nemala čas si zmluvu riadne prečítať a za nápadne nevýhodných podmienok - t. j. výška zmluvnej odmeny bola

v rozpore s dobrými mravmi a výška preddavku neprimerane vysoká. Trvala na tom, že výška zmluvnej odmeny je v predmetnej zmluve nejasná, čo má za následok neplatnosť zmluvy.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej zamietavej časti - výroku II. a v závislom výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť, pričom v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

5. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalobkyňou vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil z akých dôvodov a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ust. § 220 CSP. Námietky žalobkyne uvedené v podanom odvolaní preto nemohli privedieť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

6. Posúdením obsahu odvolania odvolací súd zistil, že odvolacie námietky žalobkyne smerujú proti tvrdeným nesprávnym skutkovým záverom súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie, čo viedlo podľa jej názoru k naplneniu dôvodov na odvolanie uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP.

7. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

8. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namieta nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov zo strany súdu prvej inštancie, v uvedenej súvislosti je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov a dokazovania, ak dokazovanie zopakuje alebo ho doplní. Na základe toho odvolací súd v odvolacom konaní skúma okrem splnenia procesných podmienok odvolacieho konania, či súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie, či skutkové zistenia, ku ktorým po takomto dokazovaní dospel, majú v prevedenom dokazovaní oporu. Ak zistí, že nebolo prevedené náležité dokazovanie, alebo ak zistí, že súdom prvej inštancie konštatovaný skutkový stav nemá oporu v prevedenom dokazovaní (nevplýva z prevedených dôkazov), prípadne, ak má za to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám (§ 384 ods. 1 CSP). V danom spore odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, pričom vychádzal z predložených dôkazov v konaní a z tohto dokazovania získané dôkazy vyhodnotil podľa zákonných kritérií (§ 191 ods. 1 CSP) a na základe toho ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodnutí vychádzal. Odvolací súd v hodnotení dôkazov zo strany súdu prvej inštancie nezistil žiaden rozpor s princípmi formálnej logiky a so zákonnými procesnými pravidlami, a preto nepovažoval za potrebné súdom prvej inštancie prevedené dokazovanie zopakovať, alebo ho doplniť.

9. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyplynuli a dospel tak k správnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správny právny záver.

10. Podľa § 187 ods. 1, 2 CSP za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

11. Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, akú výpovednú resp. dôkaznú hodnotu má súd tomu - ktorému vykonávanému dôkazu priradiť, keďže pri hodnotení dôkazov je súd zásadne slobodný. V hodnotiacej činnosti je súd obmedzený iba vnútorným presvedčením a hodnotiaci záver je povinný stručne a jasne odôvodniť tak, ako to vyplýva z § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie takýmto spôsobom postupoval, vysvetlil svoje závery, ako aj zhodnotenie vykonaných dôkazov a jeho odôvodnenie je v tomto smere vyčerpávajúce. Do obsahu základného práva strany podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane práv a ľudských slobôd nepatrí právo strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov.

12. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie vykonal v rozsahu dôkazných návrhov strán sporu všetko potrebné dokazovanie na posúdenie medzi stranami spornej veci, z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobkyňa preukazovala dôvodnosť svojho nároku a procesnej obrany, ktorými žalovaný popieral uplatňovaný nárok.

13. Vyššie uvedenú odvoláciu námietku vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnenú, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie.

14. V konaní mal aj odvolací súd nepochybne za preukázané, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o poskytnutí právnych služieb, nebolo sporným ani ukončenie zastupovania žalobkyne žalovaným na základe odvolania plnej moci zo strany žalobkyne, pričom zároveň bola preukázaná úhrada čiastky 4.000,- eur žalovanému ako advokátskej kancelárii. Súd prvej inštancie prednostne zameral svoju pozornosť na otázku posúdenia platnosti zmluvy uzavretej medzi stranami. Skutkový stav ustálil na základe výsledkov vykonaného dokazovania a tento aj odvolací súd považuje za dostatočný a správny. Napadnutý právny úkon bol urobený zo strany žalobkyne slobodne, vážne, určite aj dostatočne zrozumiteľne, na základe čoho ani odvolaciemu súdu neostávalo iné, len konštatovať jeho platnosť.

15. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že žalovanému nárok na zmluvnú odmenu za úkony, ktoré vykonal pred podpisom Zmluvy o právnom zastúpení zo dňa 11.05.2020, nevznikol, odvolací súd uvádza, že žalobkyňa si neuvedomuje, že právny vzťah (vnútorný), predmetom ktorého je zastúpenie jednej osoby druhou, nevzniká udelením plnomocenstva, ale uzavretím dohody o plnomocenstve, ktorá môže mať rôznu podobu. Už týmto momentom vzniká medzi advokátom a klientom právny vzťah, z ktorého mu vyplýva právo na odmenu a tiež na primeraný preddavok (§ 24 ods. 1 zák. č. 586/2003 Z.z.). Následne udelením plnomocenstvom už účastníci právneho vzťahu (v danom prípade advokát a klient) len navonok deklarujú oprávnenie zástupcu konať za zastúpeného. Tvrdenie žalobkyne, že žalovanému tak pred podpisom Zmluvy o právnom zastúpení zo dňa 11.05.2020 nárok na zmluvnú odmenu nepatrí, odvolací súd považuje ako účelové, nakoľko aj sama žalobkyňa uviedla, že sumu 4.000 eur by žalovanému neuhradila, keby bola v tom čase vedela, že s jeho obhajobou nebude spokojná a že mu bude nútená vypovedať Zmluvu o poskytnutí právnej pomoci už o cca 2 týždne od jej podpisu. V danom prípade z hľadiska skutkového nie je sporné udelenie plnej moci žalobkyňou žalovanému, nakoľko z obsahu súdneho spisu nepochybne vyplýva, že žalobkyňa požiadala žalovaného o právnu pomoc pre svojho syna dňa 08.05.2020, pričom dni 8., 9. a 10. mája 2020 boli dňami pracovného pokoja. V uvedený deň tak uzavreli dohodu o plnomocenstve a následne prvý pracovný deň 11.05.2020 už účastníci právneho vzťahu len navonok deklarovali oprávnenie žalovaného konať v zmysle Zmluvy o poskytnutí právnej pomoci uzavretej medzi stranami sporu. Odvolací súd poznamenáva, že advokát je povinný pri výkone advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a riadiť sa jeho pokynmi a pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou. Odmena advokátovi nepatrí za tie úkony, pri ktorých nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Nebolo preukázané v tomto súdnom konaní, že žalovaný nepostupoval s odbornou starostlivosťou, alebo že svojím konaním spôsobil žalobkyňu škodu. Odvolací súd zdôrazňuje, že to, že žalobkyňa nebola spokojná „s jeho obhajobou“, neznamená bez ďalšieho,

že žalovaný zanedbal svoje povinnosti advokáta a nepostupoval s odbornou starostlivosťou, a preto by mu nemala patriť odmena a náhrada za poskytovanie právnych služieb v rozsahu akceptovanom súdom prvej inštancie. S prihliadnutím k uvedenému súd prvej inštancie pri skúmaní, či bola odmena za úkony právnej služby vyúčtovaná žalovaným správne, správne rozhodol, keď mal za to, že žalovaný má nárok na zmluvnú odmenu za úkony, ktoré uskutočnil v termínoch aj od 08.05.2020 tak, ako sú tieto špecifikované v napadnutom uznesení bod č. 43, 44, 45, t.j. pred podpisom Zmluvy o právnom zastúpení zo dňa 11.05.2020.

16. Aj podľa názoru odvolacieho súdu predmetnú zmluvu o poskytnutí právnej pomoci uzatvorila žalobkyňa slobodne a vážne. Žalobkyňu nikto nenútil k uzavretiu takejto zmluvy, a to ani fyzickým násilím, ani psychickým nátlakom. V aplikačnej praxi sa vychádza z predpokladu, že prejav vôle spravidla skutočne zodpovedá vôli. Na existenciu vôle sa usudzuje pri prejave vôle predovšetkým z objektívnych skutočností, teda z okolností, za ktorých bol prejav vôle urobený. Iba v prípade existencie takých okolností, z ktorých druhá strana musela rozpoznať, že vôľa konajúceho nie je vážna, je namieste konštatovať nedostatok vôle. Z uvedených dôvodov sa žalobkyňa preto nemôže úspešne dovolávať nedostatku vážnosti právneho úkonu obsiahnutého v uvedenej zmluve, nakoľko žalovaný ako adresát „nevážneho právneho úkonu“ nemohol predpokladať nedostatok vážnosti právneho úkonu žalobkyne, čo odôvodňuje právny záver, že právny úkon je vo vzťahu k nemu platný a dôkazné bremeno, pokiaľ ide o nevážnosť vôle, zaťažuje žalobkyňu ako toho, kto konal bez atribútu vážnosti. Predmetná zmluva nie je podľa názoru odvolacieho súdu zhodne so záverom súdu prvej inštancie ani v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko obsah takejto zmluvy nie je takého charakteru, že by bolo namieste považovať zmluvu za právny úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi (rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo 137/2003).

17. Rozsudok súdu prvej inštancie bol v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, vecne správny a preto ho odvolací súd potvrdil vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania, ktorý nebol odvolateľom spochybnený.

18. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 a §262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).